

הפינה במרכז הרפואי בירושלים (רואה רפואה) ומפקחה הכללי של משטרת ישראל, יחזקאל סחר, שלוחה על-ידי פמלייתו המ' כוכבת והמכותרת עם צאתו לכינוס משטרה בשטוקהולם. נוסע נוסף: כלב פודל צרפתי מסוגר בתוך כלבו, שהפריע בנביחותיו את נסיון הססים לחטוף תנומה קלה עוד לפני הגיעם ליבשת אירופה.

שילומים

מה לעשות בעור הדוב?

דוב גדול התהלך במלוא בריאותו בגר-מניה המערבית. הוא היה מלא מארקים מצל-

הרב הראשי הרצוג ביריית אבן הפינה למרכז הרפואי למלד תינוקות + דיין בעירו = חברה טובה

ילים. בירושלים ובלודגון כיוונו ציידים חרוץ צים את רוביהם אל החייה. אולם השבוע עוד היה הדוב בריא ושלם, ולא חלם כלל להיות שלל קל.

בכל זאת ישבו הציידים בחדרי חדרים ו' חילקו את עור הדוב שטרם ניצוד, סיכסו עצה כיצד להשתמש בשילומים שטרם הגי' עו לקופת המדינה. נפוצו שמיעות שסכומים מסויימים מתוך השילומים (המשוערים) כבר שועבדו למטרות מסויימות.

בין המשתתפים בספורט זה היה גם יהודי די בן 54, יליד חבל הסאר, מרחוב הירקון בתל-אביב. חיים מיכלס הוא אגרונום לפי מקצועו, עוסק בהפקת כבול בואזי פאליק. אולם בשעות הפנאי שלו הריהר מה לעשות בכספי השילומים, פיתה תכנית מענינת ביותר.

עבודת פקידים. אומר מיכלס: אם יש פכו גם את כספי השילומים לתוך החבית הסרת-התחתית של צרכי השעה, לא תצמח מהם תועלת. כי מקור המחלה של הכלכלה הישראלית הוא הסר-האמון במטבע הישראלי, שאין לו כיסוי. יש להשתמש בשילומים כדי ליצור כיסוי חדש למטבע.

כיצד עושים זאת? די פשוט, אומר מיכלס. את כל הכסף שישולם ע"י הגרמנים יש למ' סור למוסד בינלאומי, כגון הבנק העולמי. הבנק העולמי יקח את הדולארים וישמור עליהם בקופתו. יוציא תמורתם מטבע ישראלי חדש. כפי שנהוג בעולם ביחס לכיסוי המטרע יוציא, למשל, שתי לירות ישראליות חדשות תמורת כל לירה של כסוי. לממשלת ישראל לא תהיה כל שליטה על הדולארים המופקדים בבנק, ועל הוצאת המטבע החדש. היא לא תוכל בשום פנים להשתמש בכיסוי לצרכיה.

הלירה החדשה תבוא במקום הלירה ה' נוכחיה, שאינה אלא תלוש-תשלום פנימי חסר כל מעמד בשוק הבינלאומי. הלירה החדשה תזכה לאמון בכל העולם וגם בישראל, כי יהיה לה כיסוי מובטח. ממשלת ישראל ח' כל להשתמש בה בשוק הבינלאומי לתשלוח צרכיה. בחלק מן הלירות הישראליות החדשות תשתמש כדי לשלם פיצויים לערבים עבור הרכוש הנטוש. הערבים, שיקבלו מטבע יש' ראלי טוב, יהיו אז מעוניינים בקיום המדינה.

שני מכשולים לתכנית זו: הראשון: ייתכן והערבים יסרבו לשלם בדולארים, ויצו לש' למ רק בכסרות. השני: שום מוסד ישראלי רשמי לא נאות לקבל, או אף לעיין, בתכ' ניתו של חיים מיכלס. כי עריכת תכנית היא ענין לפקידים, המקבלים משכורת מקופת המדינה.

שם מפורסם עם הופעת אלוף אגרוף או כוכב טלביזיה שונה.

שום משיכות ממין זה לא רוכזו לכינוס בן היוםיים שכינסה השבוע המגבית היהודית המאוחדת במלון ציקאגוא גדול לגיוס מזומ-נים. מארגני הכינוס הזמינו את ראשי המגבית מ-48 המדינות שיופיעו ויביאו עמם צ'קים רבי-דולארים. הצ'קים הופיעו — 12 מיליון במקום העשרה מיליון שציפו להם — אבל במקרים מספר לא הובאו עלידי נציגים כי אם עלידי הדוור.

למעשה נוכחו רק נציגי 35 מדינות מבין 48' שעה ששר החוץ משה שרת קם על

צות-הברית. כי ג'י, לא הוסיף הפעם אף מלה אחת לגירסה המוכנה, מלבד הפניה "כבוד הרבנים הראשיים!" בפתיחה, שלא נרשמה בטופס הנאום המוכן.

בריאות

לצחנה. קו אדום

רחוב 245 ביפו הוא רחוב ערוב למדי. בתיו הרעועים, הבנויים על רצועת חול מאו' בקת, נמנים על משכנות העוני היפואים, בהם דרו ערבים חסרי אמצעים. יושבי הב' תים החדשים הם עולים מבולגריה שהגיעו לארץ מאוחר מדי, לא זכו בתנאי דיור יפו' איים נוחים.

כאשר הם נאלצים לצאת את הבית, הם עוברים את קטע החול המפריד בינם לבין שדרות ירושלים בריצת-זזועה, אוסמים אגב כך את נחירי אפם בממחטות מקומצות, טבולות בכושם חריף. כי הצחנה הבוקעת מן הרחוב הטבול המידית במי-צואה הוור' מים מבוורות הביוב, מרחיקים את העוברים והשבים מן האיזור כולו.

עתה ירדה על המשפחות מטופלות היל' דיב, אימת מוות לקראת חום הקיץ המת' קרב. לאחר שאחד הילדים (המתפלשים באין ברירה) נחלה הזנהמה הזורמים סביב בתי' הם, חלה במחלה מידבקת, התגברה החרדה. תושבי הרחוב פנו אל האפוסטרופוס על הר' כוש הנטוש, בעל הבתים, ואל מחלקת התב' רואה (הסניטרית) של העירייה, אך העלו קש.

המשיה מתוך עשרה. השבוע הודה מנהל המחלקה הסניטרית בחומרת המצב, ינחם את רחוב 245, הבטיח שהוא איננו מופלה לרעה. חמשה מתוך עשרת האיזורים להם מחולקת העיר יפו, טבולים בזנהמה ש' אינה מעלה צחנה קטנה מזו של רחוב 245. מנהל המחלקה גילה את אוזלת ידו לתקוף המצב, הטיל את האשמה על האפוסטרופוס על הרכוש הנטוש. האחראי לתיעול ולחפירת הבורות לפי חזוה הבלתי כתוב שבינו לבין דיירי בתי, ארוחי יפו.

הסביר המנהל: מפקחי המחלקה הסניט' רית עורכים בדיקות עונתיות בעשרת אזווי המגורים, מגישים דוחות דחופים על מצב הביוב, העוברים אל האפוסטרופוס לביצוע. מאז אוגוסט 1951 נצטברו 548 תיקי ביוב ביפו, מהם רבים המסומנים בקו אדום, ה' מסמן את הדחופות. הקו האדום נשאר מתוח תחת התיקים ואורחים החלו להסתגל לצח' נה, הריחו בה חלק בלתי נפרד מנוף איזורם. לעצם הצפת הביוב ידעו תושבי יפו הר' תיקים הסבר פשוט. עת היתה יפו ערבית, לא היתה מאוכלסת בצפיפות כה רבה ואוכ' לסייתה הערבית, שגרה במה שהיה עתיד להיות רחוב 245, היתה מרווחת יותר, אפי' שרה הרקה מתמדת של הביוב.

ציונות

הם רטנו כל הדרך

ככל שהחור בכיס המדינה מתרחב, כן

מפקח המשטרה יחזקאל סחר (אזרחית) כבוד * תור ארוך x כלב צרפתי = תנומה קלה

גוברת הדאגה בה מופנות עיני המדינה אל כיסו של התורס האמריקאי. מונטי ג'יקובס, סופר העולם הזה בארצות הברית, מודיע: שנות גדולים בישראל או בתנועה הציו' נית שוב אינם מספיקים כיום למשוך קהל לכינוסי תרומות בארצות-הברית. אולם זוג לארצות-הברית לאחר שחזו ביריית אבן

מכרזים בעיניה צומדת. למרות דעתם הנוגדת של התעשיינים מלאו משרדי הממשלה למח' רת פירסום המכרז הראשון מעטפות סגורות שהכילו הצעות. ורק כאשר תפתחנה המע' טפות יודע אם חברי התאחדות בעלי התע' שייה משתתפים במכרז או מחרימים אותו.

אך עמדתו של דב יוסף היתה ברורה. במסיבת עיתונאים מוגדשת למכרזים נסתייע במשל לשם הבהרת עמדתו: "ישנם אנשים, אמר, שאם מתנפלים עליהם בכמטה צרה ודורשים את כספם תוך איום בנשק, הם מחליטים שבגלל כמה מאות דולארים לא כדאי לסכן את החיים ומושיטים את ארנק הכסף לשוודים, אולם ישנם אנשים שאינם סובלים איום (רמוז להחרמה אפשרית של התעשיינים) וייהרגו ובלבד לא להכנע לו!" לעתונאים המטובים לא היה קשה לנחש לאיזה סוג אנשים שייך דב יוסף.

רפואה

טוב ברופאים נ גיהינוס!

מאות עולים חדשים, תושבי עין-כרם שסופחה השבוע לירושלים, עמדו לצדי הדרך הראשית העוברת בכפר, צפו בתמהון בעש' רות המכוננות המפוארות שעברו בכיוון מע' רבה. היו אלה נשות צמרת הדסה, כמעט כל שרי הממשלה וסגל האורחים המזומנים דרך קבע למסבות רשמיות, שדהרו ליריית אבן הפינה למרכז רפואי חוש במערב ירו' שלים, על רקע נוף מרהיב-עין.

הנאומים שעלו זה אחר זה על הבמה הור' גדלית (ישראל וארצות-הברית) הודיעו על חמשה מליון דולר שכבר גאספו עלידי הדסה מתוך עשרה הדרושים, הצהירו בפעם המאה כי אין המפעל החדש בא במקום ה' מרכז הנטוש שעל הר הצופים, אלא כהש' למתו.

האונברסיטה העברית, אגם היא היתה כלה בשמחה, לא החמיצה את ההזדמנות, דרשה באותו מעמד קרקע ממשלתית בתוך הבירה ליתר הפקולטות שאין לה רצון מיוחד להוציאן, כנרישת ראש הממשלה דוד בן-גוריון, לצבוא, שמול קריית ענבים, במרחק שמונה ק"מ מכרז ציון.

חברה טובה. את הביצע על בניינים יוצאים מגדר השעמום הרגיל חלקו חיובי הרב הראשי יצחק איזיק הלוי הרצוג חבש הצילינדר, ונשיאת הדסה בארצות-הברית, אטה, ל' רוונסון עונדת העגילים.

הרב הראשי ציטט את דברי חז"ל על ייעודם הסופי של רופאים ("טוב ברופאים לגיהנום!"), אך ניחם מיד את בוגרי בית-הספר העתידיים כי זאת מליצה בלבד המראה כמה קשה לצאת ידי חובה במקצוע הרפואה. אחר הבטיח להם הרב הראשי פולטי-הפסקים חברה טובה בגיהינום, באשר פסוק אחר אומר: "שלושה יורדי גיהינום הם: מלמד תינוקות, רופא ודיין בעירו!"

אטה רוונסון לא התביישה, הסבירה שכאשר קבלה מידי הקק"ל את איגרת הכ' עלות על הקרקע לא ידעה לפענח את הכ' תובת העברית, הביעה את תקותה שלא

בהזכירו את מצב רווחם של הישראלי כיום השווה שרת את זאת ליציאת מצרים ול-40 השנים של נדידת ישראל במדבר. "משה נתן להם לרטון משך 40 שנה ואחרי הכניסם ל' ארץ," סיפר שר החוץ כשדבריו מלווים צחוקים, אבל אנהנו השתמשנו בשטות חדשות. קיבצנו את הגוודים במרוב קסמים ובאמצעים אחרים ולא היה להם זמן לרטון כל הדרך." למשמע הערה זו שוב נשמע פה ושם צחוק אך ליד שולחנות רבים נדו מנהיגי ציונים רציניים ומרבי-סרחה בראשיהם ולא חייכו. הם לא היו מאושרים במיוחד ששר החוץ מצא דקא הפעם הודמנות להקל בצרות בני עמ.

נסיעות

מחיר כרטיס אופירה

במטוס אייר-פרנס והגיע מפריס ללוד באיזור של שש דקות והמריא ממנה באיזור של שמונים. יצאו השבוע חמישה ישראלים מאושרים לפריס כדי לבלות בה ששה ימים של חוסר דאגה על השבון בני-האומה שזיכו אותם בגורל. תמורת רכישת מניותיו (העולם הזה 760).

שמחתם של היוצאים הופחתה במקצת עלידי התור הארוך ליד שולחן המכס, שב עמלו שני פקידים מיוזעים עם 40 הנוסעים ותבולותיהם ומנו שטרות הכסף הצרפתיים שנדחפו לידיהם: 2000 פרנקים (שתי ל"י), מחיר כרטיס אופירה.

לא היו אלה הנוסעים היחידים שהמריאו בשתיים וחצי אותו בוקר. מלבדם מלאו את המטוס נשות צמרת הסתדרות הדסה שחזרו לחינוסי תרומות בארצות-הברית. אולם זוג לארצות-הברית לאחר שחזו ביריית אבן